

DAVID MARTÍ

El guerrer adormit

Il·lustracions de Valentí Gubianas

Edicions 62

Barcelona

© David Martí, 2013

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

© de les il·lustracions de l'interior: Valentí Gubianas Escudé, 2013

Primera edició: octubre del 2013

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Aragó, 390. 08013 Barcelona
Imprès a Limpergraf

DIPÒSIT LEGAL: B. 22.217-2013

ISBN: 978-84-297-7146-6

*A Maria Rosa, la meua mare.
Sense tu res d'això seria possible.*

Mai no he sigut una persona valenta. Suposo que per això vaig sentir un calfred estremidor quan vaig veure que aquell home, amb una mirada que era la viva imatge del terror i la desesperació més absolutes, se m'acostava trontollant.

Per ser sincer, he de reconèixer que hauria preferit ser d'una altra manera. Més solidari, potser. Però la realitat és que, d'ençà que era molt jove, havia desenvolupat un instint de supervivència molt particular, que, tot sigui dit, m'havia convertit en una persona egoista, freda i distant. I en aquell moment, amb quaranta anys acabats d'estrenar, tenia la sensació que el guió de la meva vida estava escrit des de feia temps i que ja era massa tard per canviar-lo. Fet i fet, amb la meva manera de ser tampoc m'havia anat tan malament. Havia aconseguit superar de sobres les expectatives dels meus pares i de la gent del meu entorn més proper. Havia aconseguit ser algú a la vida, tot i la pressió que sempre havia suportat.

Sigui com sigui, la qüestió és que aquella tarda del 12 de desembre del 2008, precisament el dia del meu aniversari, vaig tornar a posar en pràctica tot el que havia après. Vaig accelerar el pas, vaig abaixar el cap, vaig cla-

var la mirada a les llambordes humides de la vorera de Columbus Avenue i vaig resar perquè aquell home no em digués res.

Vaig veure que passava de llarg i vaig respirar alleujat. No vaig trigar a descobrir que m'havia precipitat, perquè només uns metres més enllà es va aturar de cop, va tornar enrere i em va agafar amb força per la màniga de l'abric. No em vaig resistir. En lloc de tractar de deslliurar-me d'ell, vaig alçar els ulls al cel i vaig maleir entre dents la meva mala sort. Ell em va estirar enèrgicament i durant aquell moviment de vaivé em vaig fixar en el rellotge que duia al canell. De seguida vaig adonar-me que en aquella situació tan incòmoda hi havia alguna cosa que no encaixava.

Amb el temps havia adquirit una gran habilitat en l'art de posar preu a les persones. I ho dic literalment. El que va començar com un joc es va acabar convertint en una obsessió que, com és de suposar, em feia prejudicar constantment la gent en funció de la seva aparença. I l'home que tenia davant meu era un cas extraordinari. Vestia amb la sobrietat i l'elegància d'un autèntic lord anglès. A l'instant vaig tenir clar que era un personatge amb prou categoria i bon gust per viatjar a Londres i fer-se fer la roba a mida a la prestigiosa sastreria Henry Poole & Co. De fet, només el magnífic rellotge que lluïa al canell esquerre ens hauria permès a l'Ellen i a mi pagar el lloguer de l'apartament un any sencer. Els rellotges eren una de les meves debilitats, per això vaig reconèixer a l'acte el valuós Panerai, un model clàssic que, si tot anava bé, aspirava a comprar-me algun dia. I això, a més a més del perfum que feia

servir —ben bé el mateix que jo—, va fer que em sentís estranyament proper a aquell individu d'aspecte pulcre i polític que, paradoxalment, semblava trastornadíssim.

—Tu pots ser el següent! —va balbucejar mentre m'agafava per la solapa de l'abric.

—Perdó? —vaig respondre, intentant mantenir la calma.

—No ho entens, oi? —va dir tirant-me al damunt l'alè, que li feia pudor de whisky de malta.

—No sé de què m'estàs parlant...

—El que m'ha passat a mi li pot passar a qualsevol! Ens creiem déus poderosos i immortals, però la nostra vida pot canviar en qüestió de segons. —Va asseure's a la vorera.— L'ambició, la maleïda ambició que ens podreix per dins i ens fa confiar en qui no hem de confiar... —va afegir mentre es posava les mans al cap i esclatava a plorar com un nen. Per un moment vaig dubtar sobre què havia de fer, però al final vaig optar per continuar el meu camí i no temptar la sort. Vaig encongir les espatlles per fer-li entendre que no comprenia res del que em deia i, més alleujat després de comprovar que havia sabut sortir-me'n bastant bé, em vaig girar per continuar caminant amb pas lleuger i decidit. Però no vaig tenir temps d'avançar gaire.

El tret va sonar com un tro ensordidor i em va impulsar a aturar-me en sec un parell de segons abans que el cor em comencés a bategar com un cavall desbocat. I tot i que el sentit comú m'empenyia a fugir d'allà com un esperitat, la curiositat em va guanyar i em va obligar a girar-me. Em vaig empassar la saliva. L'espectacle que vaig descobrir als

meus peus era absolutament dantesc. «Déu meu!», vaig exclamar amb un crit contingut. Entre les veus i les carreres d'alguns vianants que corrien a buscar protecció, vaig descobrir, al costat d'un gran bassal de sang i restes de massa encefàlica, el cos sense vida de l'home amb qui havia intercanviat unes paraules feia un moment. L'aire feia olor de pólvora, i a la mà esquerra del cadàver encara fumjava el revòlver de canó niquelat amb què s'havia matat allà mateix, en un dels carrers més populars del barri de Little Italy.

Reconec que el succés em va agafar completament desprevingut, i només les empentes dels qui es començaven a aplegar al voltant del cos del suïcida em van fer tornar a la realitat. Per un instant em vaig sentir el protagonista involuntari d'una pel·lícula en blanc i negre de gàngsters, envoltat de cases baixes cobertes de grafitis, de restaurants italians i gelateries que semblaven sortits d'una altra època. Però, en fixar-me de nou en la sang que s'anava escampant per la vorera, vaig tenir clar que tot el que estava vivint en realitat era un malson del qual desitjava despertar-me amb totes les meves forces. En el moment en què van començar a sentir-se les primeres sirenes de la policia, vaig arrencar a córrer mentre em retreia haver triat precisament aquell dia per deixar el cotxe a casa. Si l'hagués agafat, res d'allò no hauria passat.

Vaig arribar tard a la meva cita al Cafè Vesuvio, i en el moment d'agafar el tirador per obrir la porta vaig ser conscient que tot el cos em tremolava. Vaig respirar fondo una, dues i fins tres vegades, vaig esbossar el meu millor somriure i vaig entrar sense pensar-m'hi més, just quan

l'últim raig de sol s'acomiadava amb una ràfega de vent fred i humit procedent del Pacífic que em va obligar a apujar-me la bufanda. Sempre m'havia sentit a gust en aquell bar carregat d'història. Hi havia alguna cosa en l'ambient que em resultava familiar, i entenia perfectament que fos allà i no a cap altre lloc on s'havien reunit, dia sí dia també, els representants del moviment de la Beat Generation. Sempre que anava a aquell establiment m'agradava fantasiejar amb la idea que amb tota seguretat Jack Kerouac, el famós escriptor i poeta, una vegada s'havia assegut a la mateixa barra i al mateix tamboret que jo. Aquell espai acollidor estava decorat amb fustes fosques, lluent vidres de colors i fotos emmarcades dels qui, en altre temps, van ser veïns il·lustres del barri. Un ambient bohemí en què, no sé gaire per què, sempre aconseguia relaxar-me.

Era evident que algú m'havia vist a través d'alguna de les finestres, perquè tan aviat com vaig posar un peu al local es van apagar els llums entre rialles mal dissimulades carregades de complicitat. De sobte, l'Ellen va aparèixer de darrere la barra amb un gran pastís de xocolata coronat amb quaranta espelmes, moment que tots els meus amics van aprofitar per començar a cantar, amb més o menys encert, l'«Aniversari feliç».

—Per l'amor de Déu, Edward, fa segles que esperem. Es pot saber on t'havies ficat? No has vist les meves trucades? Mira que arribar tard a la teva festa d'aniversari! Això no té nom... —em va recriminar l'Ellen mentre m'arraconava contra la barra i s'obria pas per deixar el pastís damunt d'una taula.

Vaig ser incapaç d'obrir la boca.

—Vinga! Ràpid! Bufa les espelmes i demana un desig!
—va continuar ella, empenyent-me cap al centre de la sala.

Després de les felicitacions van arribar els regals i els parlaments i, en acabat, uns músics assidus del bar ens van delectar amb un concert especial d'aniversari en què van fer un repàs de les meves cançons preferides. Els meus amics, capitanejats per en Jack —no podia ser de cap altra manera—, havien tingut la genial idea de sorprendre'm amb la banda sonora de la meva pròpia vida, i en anar sentint aquelles melodies vaig tenir la impressió de recuperar uns sentiments que no experimentava des de feia molt de temps.

Aquella nit vaig beure, menjar i riure com no ho havia fet mai, i abans del que hauria desitjat el cambrer va desendollar els amplificadors dels músics, va fer sonar una campana i va encendre el televisor de plasma que hi havia en una de les parets, just abans d'anunciar que estava a punt de tancar i que havíem de començar a marxar del bar. El frenesí de la festa va deixar pas a tertúlies més relaxades d'última hora, i vaig aprofitar el moment per anar al lavabo amb la intenció de mullar-me la cara i treure'm del damunt l'emboirament que m'havia provocat l'alcohol. Vaig tancar la porta darrere meu, vaig obrir l'aixeta de l'aigua freda i em vaig quedar una bona estona plantat davant del mirall sense moure ni un múscul de la cara. Em vaig observar detingudament i el que vaig veure no em va agradar. La veritat és que em sentia cansat i em va costar trobar-me als ulls la lluentor i l'espurna que havien tingut sempre. Em vaig angoixar perquè, no sé si per la barba

canosa o potser per les grans entrades que tenia, més que estar davant d'un home que acabava d'entrar a la maduresa em va semblar contemplar un autèntic desconegut, algú molt més gran del que en realitat era.

No sabia dir quanta estona vaig ser davant del mirall. L'única cosa que sé és que vaig tornar a la realitat quan vaig ser conscient del silenci que m'envoltava. Era com si, per art de màgia, tota la gent que instants abans parlaven a l'altre costat de la porta haguessin desaparegut. Vaig començar a notar que em faltava l'aire. Tenia por.

Quan vaig obrir la porta vaig descobrir una escena que em va desconcertar. L'Ellen i els meus amics estaven plantats davant del televisor. La CNN repetia una vegada i una altra el mateix titular amb grans lletres vermelles: Bernard Madoff, expresident del Nasdaq i un dels financers més respectats de les darreres dècades, havia sigut detingut a Nova York per una presumpta estafa que, segons els primers indicis, era de milers de milions de dòlars.

De seguida vaig entendre la reacció dels meus acompanyants. Madoff era un dels inversors més prestigiosos del món i representava com pocs la consecució del somni americà. Per a milions de compatriotes, entre els quals m'incloïa, senzillament es tractava d'un heroi i un exemple a seguir.

En Jack va ser el primer a parlar.

—Totes les cadenes estan donant la mateixa notícia. És tota una tragèdia nacional que deu haver commocionat molta gent.

—De cap manera, això no pot ser veritat. Ja veureu

com desmenteixen la informació de seguida —va afegir l'Ellen amb el mateix to condescendent de sempre.

Però no va respondre ningú. Just en aquell moment un periodista connectava en directe des de San Francisco per ampliar la notícia. Pel que semblava, l'estafa de Madoff ja havia causat la primera víctima, un destacat *broker* californià que no només s'havia arruïnat, sinó que en la seva caiguda havia arrossegat centenars de petits inversors. Segons explicaven, l'home s'havia suïcidat en ple cor de Little Italy.

Quan la fotografia del mort va aparèixer a la petita pantalla, una mà invisible em va masegar les entranyes. En recordar la singular conversa que havíem tingut, vaig haver de córrer al lavabo per vomitar. Jo encara no ho sabia, però aquella macabra casualitat era el primer d'una sèrie de fets que havien de canviar la meua vida per sempre. I quan vaig sortir al carrer per respirar una mica d'aire fresc, em vaig fixar en una de les pintades que decoraven la façana del cafè. Encara no era capaç d'entendre-la, però mentre en Jack ens acompanyava a l'Ellen i a mi a casa, no vaig poder deixar de mirar a través de la finestreta del cotxe els primers llums de Nadal que ja començaven a decorar els carrers de la ciutat. A la meua ment no podia parar de repetir el que algun desconegut havia escrit al costat de la porta del Cafè Vesuvio: «Enamora't de la teua existència».

Aquella nit gairebé no vaig poder dormir. Com si d'una penitència es tractés, cada vegada que el cansament em vencia i tancava els ulls, la imatge del suïcida em despertava. Podia haver evitat la seva mort? Mai sabia la resposta. Però aquella llarga matinada de finals de tardor,

mentre observava el lent despertar de San Francisco amb una tassa de cafè fumejant a les mans, vaig aprendre que el remordiment i el sentiment de culpa eren pèssims companys de viatge, traïdors i mesquins, que si podien no dubtaven a prendre't la vida.